

## Štiri pesmi



Andrej  
Žigon

ZIMSKA IDILA Utrujen sem, utrujen  
od razparanih ustnic  
in votlih korakov.

Roka čez mizni rob visi,  
za nohti dremajoče igle  
in v praznem kozarcu  
muha tečnari.

Spati, spati!  
Sneg je zametel hišna  
vrata.

S POTI NA POT Počrnele oljke se spogledajo  
v tišini sten  
ko odprem telo vonjivosti tal  
in sonce drobi kruh  
skozi vežna vrata . . .

Stari oče je mrtev.  
Rdeča žila je ovenela v mojem vratu.

Toliko, da počijem  
in namočim v arniko  
prebito koleno.

SMRT NA  
RAZPOTJU

Ko odnesejo mrliča iz vasi,  
zvonovi si trgajo srce,  
bron lije linam v oči.  
Mežnar vrv požira  
in apno molitve,

zvonovi, zvonovi.

Hiše pa v pisanih rutah  
zidarje gostijo;  
na vegastem odru kamnita kri se trdi  
in mir suhega bezga z oken kaplja,

zvonovi, zvonovi.

Neznana pokrajina hrastovo krsto premami,  
motne roke razklene  
v najvišjo krošnjo poniklega molka.

Zvonovi, zvonite zelnate glave,  
zvonite, zvonite šipkovo smrt.

Zidarji vpijejo malte.

JEŽEŠ MARIJA,  
MLEKO KIPI

Priletna gospa brez otrok in s pohištvom  
sama med rožami in lonci kraljuje,  
počisti prt, pomete tla, krompir olupi,  
roke obriše, peklenško srečna,  
da je red pri hiši,  
na pravem mestu koledar,  
denar,  
računi za vodo, elektriko,  
solnica,  
in slike porjavele.

Tako ob rob omare se postavi,  
oči nameri po kozarcih  
in kar po vrsti blisknejo fantiči,  
odzdravijo soldaško.

»Glej, glej! Vesoljno sonce  
se je v moje zlate kljuke ujelo!«

K mizi ženica se sesede,  
v krožnik knorr nalije, vrečko spravi:  
»Naj Bogu bo hvala za pokojnino, nesrečni ta lumbago  
za dni, ki imam jih še na svet živet.«  
Po juhi v zlikanih gibih  
še malo krompirčka,  
pa malo solatke;  
meso je predrago in za turiste.

Že dremlje, že dremlje in plete prtičke  
o čudnih poletjih,  
ki v modre sončnice tonejo s petelini na rami.  
Kavni mlinček se ustavi  
in biljka krvi se razcveta,  
otroški živžav na dvorišču prevrača kozolce,  
veselica za hišo noče spustiti razgretih kril,  
dokler muzikant ne pade.

O Bog!!! Moja smrt v papirnatih copatah,  
sestra Katra s tremi venci  
in večna luč naj mi sveti.  
Moj Bog, moj Bog, saj sem dobra, kot je poštar Polde  
enkrat na mesec. Le včasih...

Ježeš Marija, mleko kipi!  
Sosed gotovo spet kuje zaroto.